

Uti en lösdryfvares anteckningar

Det var under skräckregementets dagar, ett maln, ett fruktansvärt moln lag öfver Sveriges land och folk, socialismens aska gick öfver till natt och dag, spritfloden hade smält ut, och kväts glädje som tappas på buteljen, stod inte mer att finna. På haven sått Hung Branting, och vände omkring stod det hunglande svenska folket och tugga på betstet. Jag packade undertecknad sin mat-säck och satte kursen för södra Sverige, Villig att nappa i med allt hvad till arbete häres, tog jag genast någon tid hos en bande, Besogde beder

man som hade en svaghet gemensam
med det öfuga af sin stånd, nemi-
gen att sin och potatis ingick som den
viktigaste beständsdelen i den Timliga
existensen, kunde emellertid inte i läng-
den tillgodogåra sig sin arbetskraft.
Som i förbigående sagde, öfvertröffade
att hvad han tillika så. Då hände
sig, att jag en vacker dag gjorde mig
synlig, och tog sjövägen till Göteborg,
dock utan att lämna några fula
märken efter mig, som en frölsman
ju gärna vare böjd för att antaga. Sedan
jag i den stora staden såg mig till
på dagdrifvarkammaren, som med
brännvinstorlen tecknad på svare
kvadratmillimeter i synmentet

stod fäst på löjlet under det att
undertecknad sökte med ljus och
strålkastare efter ett passande arbete.
Så far jag till de stora buken i Weim-
land, öfverallt utjudande dem min
tynt, eller vare sig att jag nu bar
kainmarken i pannan, eller att
lyckans gudeninna bestämt sig för
att jag avillkarligen skall stå på
nedersta pinnen of stegen på hvil-
ken alla andra klättra upp mot
lycksalighetens höjder, nog af, ett
becklagat nej beif. Lånen för min
moda kvar jag kom. Högst upp
bland vamlands furuskogar den
Olof Trätälja, en gata fram och
den sagverkspatronernas yrar ännu

från ett fasaväckande sätt hem-
söker de gamla vikingarnes jagt-
marker stynde undertecknad nu
sin färd, med himlakvalfvet
till sängkammartak, och silfver
manan till taklampor. Den ena
minuten så försvarar mina grunda
kvalar i en sandhöj samman-
de av den arabiska öknens, och
den andra stunder tog jag
fotvallen i en leivaleering sam-
endast kan jämföras med
hvad som Hvarsbroken har
att byuda på en regnig ocktober-
dag. Städdimman steg kall och
genomträngande in i farden, och
när morgansolen steg upp öfver

tid, jag vill vänta Heans hjälp.
Ja måtte Hean komma med
sin hjälp innan hoppets stjärna
får allid passera horisonten
och syndens vågar stå tillsammans
öfver min arma själ. Jag tillata
mig stulligen att tillänka Hen
Stadsfiskalen en god förträttning
på kvällen och glädjens stig,
och när lördagskvällen på kvällen
vet arbetsvecka bryter in, en lyck-
sam resa till fridens land
hvarst fröjdslamman och ike
damen skola räcka hvarandra
händer och sargens moln
skola skingrade varda.

Wärdnadsfullt

Carl Albert Bröling

modernas land, så gnistade milie
aner små daggdiamanter på min
luggslitna habit. Det poetiska skin
mer som fardam lag öfver luffaren
väg, har förblekat i våra dagar
unga valmenande bänder stå
numera efter vägarna, med rygg
en i 45 graders vinkel, och stötan
kan i handen, nej skall man
numera hålla kvällen maskineri
i gång med de smulor som
falla från bändernas bord,
da vill det bli en mjukhet i
rygggraden som åtminstone
inte förordas i folkets hus.
Jag har anförat detta som bevis
för hur jag är lygt, och under

alltkans försäkelsen sökt att ha
brödbekymmerna på afstånd.
Erfarenheten har ofta visat mig
att går byckans bygel ett kvarf
framåt så gäddet stundom två
kvarf tillbaka. Jag minnar mig än
nu med glädje hur som Herr
Stadsfiskalen för många år se-
dan hjälpte mig en gång. Det
blef ju en missräkning det är
sant, men missräkningar hära
till de märkta moln, som stund
är skugga vor vandring nedan
stjärnorna. Man bör inte misstän-
ka för det, ty det är inte alla som
är gjorda af samma vike som
de man säga. Jag vet nog att

man anser mig för en person
som egen förutseerlingen. Kan
och hända att de kamma till
heders, om man kam på den
sätta byllan i lifvet. Jag står
ansam i lifvet som en fyrbåk
i den vida oceanen, ingen är
som frågar efter antingen jag
går under, eller hur mina öden
gestaltas, ingen ser den goda viljan,
men alla äro viliga att släpa en
fätig stackare till konfartelse-
platsen, så fort det bli ett litet
minus på dygdens steg. Men
ännu lever Han, som ären
fätige, den förtrycktas vän och
försvarare. Jag vill bida Hans